

D. Tibor Katonatársaival

A képen édesapám, D. Tibor -- a közében álló asszony mellett, jobboldalt -- látható az első világháború alatt. Édesapám 1892-ben született Gyöngyösön, és 1974-ben halt meg Budapesten. A testvéreivel Gyöngyösről elkerültek, ki ide, ki oda, vidékre, a mai külföldre, Nagyváradra, Kolozsvárra. Gyerekként nagyon szegények voltak, édesapám mesélte, hogy körülbelül hatuknak vagy hetüknek egy télikabátjuk volt meg egy vagy két iskolatáskájuk. Ő rendkívül jó eszű gyerek volt, és az ottani jezsuita papok hat helyett már ötéves korában felvették a jezsuita iskolába. Arra mindig büszke volt apám, és én is, hogy ő ötéves korában ment az elemibe, és mindig kitüntetéssel távozott. Gyöngyösön érettségizett, és érettségi után került föl Pestre, 1910 első felében. Akkor

már őneki nem voltak szülei. Nagyon szegény volt, de miután tizenhárman voltak -- elég nagy volt a korkülönbség, majdnem egy generáció --, segítették a testvérei. És ahogy ő mondta, napokat evett, tehát abból tartotta fenn magát, hogy gyengébben tanuló gyerekeknek segített: hol ebédet kapott, hol vacsorát, és így végezte el a jogi egyetemet. Azt nem tudom, hogy ekkor hol lakhatott, talán albérletben, talán a testvéreinél, nem tudom. Ezután katona volt, az első világháborúban, hadnagy, és megkapta a Károly csapatkeresztet is. A háború befejezése előtt, 1917. október 6-án, az utolsó napokban orosz hadifogságba került, elvitték Szibériába, és azt hiszem, hogy elég későn ért haza. Ő ott elég jól érezte magát, arról nem mesélt rosszat. Együtt voltak különböző emberekkel, és színházi előadásokat is szerveztek, szóval szinte barátilag bántak velük. Miután hazakerült, akkor kezdte el az ügyvédi gyakorlatot. Már jogász volt, csak az ügyvédi vizsgát később tette le.